

Ďáblovo kázání

Kolem roku 1810 vymítali veřejně zlého ducha z posedlé Marie Anny Virtenberské z Bondorfu ve Schwarzwaldě. S dovolením toho, který byl pověřen vymítáním, šla na pout' do Sachcelu. Bylo to 26. 8. 1810. Na zpáteční cestě přenocovala v obci Ripperschwardu u Mikuláše Wolfa. Tam měl ďábel dvě kázání. Jedno po obědě a druhé v noci, od 9 do 12 hodin. Přítomno bylo 17 lidí a tito mohli až do své smrti dosvědčit, že co je v zápise zapsáno, je pravda. Tři z přítomných svědků zápis podepsali.

Obdivuhodná je přítomnost ďábla v tomto kázání. Sám se přiznává, že to musí říct upřímně na rozkaz Boží. On prý se už o to postará, aby lidé na to brzy zapomněli.

Musím ti něco říci, tak začal ďábel. Tu ho přerušil Mikuláš Wolf: "Mluv jen to, co máš poručeno od Boha, co ti neporučil, o tom mlč."

Svádění k nevěře: Musím ti tedy povědět, opakoval, jak svádíme lidi. Začneme jim našeptávat toto: Není to tak, jak se učí a věří a jak tomu věřili staří lidé. To je hloupost, to se nedá pochopit, pravé náboženství je zcela jiné. Člověk se musí řídit rozumem. Na papír se toho vejde mnoho. Co se nedá pochopit, tomu se nemusí věřit. Na to lidé odhodí pravé náboženství a udělají si své vlastní. Nic není lehčího, než si říci: Není Bůh. Co je jednou mrtvé, mrtvé zůstane. Náboženství je jen pro staré báby, náboženství je hloupost!

Útok na Pannu Marii: Zlý duch se neodvážil vyslovit jméno Maria, nazývá ji jen Velkou Paní. Co se týká úcty a prostřednictví Velké Paní, my lidem našeptáváme: Co ti pomůže ji ctít, vždyť to není podstatné. Třeba zachovat jen to, co je hlavní. Při tom však lidé nepozorují, že takto právě to nejdůležitější ztrácejí, **neboť Nejvyšší, to je Bůh, ji miluje jako žádného jiného tvora. Ano, jakmile Ona řekne slovo před Nejvyšším, ihned se vše stane, jak si to přeje.**

Růženec: Je to nejvýbornější modlitba. Účinek jediného Zdrávasu sahá až do očiště, místa muk, **neboť když se někdo modlí: Zdrávas Maria, milosti plná, tenkrát má radost Velká Paní, ale my jsme celí zděšení.** Proto my hledíme lidem namluvit: Růženec vám nic nepomůže. Raději jiné modlitby konat. Růženec je však postrachem pekla. Podobně i škapulíř.

Škapulíř: Mnozí došli milosti jen proto, že nosili škapulíř. Proto říkáme lidem: Co vám pomohou šňůrky a hadříky. Totéž platí i o mariánských spolicích a bratrstvech. Mnozí došli milosti jen tehdy, když se dali do nich zapsat. Naší úlohou je pracovat na zničení všeho.

Boj proti svátkům: I to je naším cílem, aby se svátky zrušily. Proto se snažíme lidem namluvit, jaký vlastně užitek vám přináší svěcení svátků. Jsou to jen dny hodování a marnivosti. Proto by bylo nejlépe tyto dny zrušit. Mnozí však v tyto dny konají řádně své náboženské povinnosti, zejména se pilně zúčastňují bohoslužeb, čímž na sebe svolávají Boží milosrdenství. Jejich zrušením můžeme mnoho získat. My míříme hlavně na výše postavené. Když jsme tyto dostali na svou stranu, pak za nimi jdou i níže postavení. Mimo to říkáme lidem: všechno je příroda. Ďáblové nemají na žádného vliv. V takovýchto případech zaútočíme na kněze a při tom rozhlašujeme: ďáblové nemají vlivu na lidi, zejména na smyslný svět. **Kněží však neuvažují o tom, jaké moci se jim dostalo svěcením (na kněze), jak to Matka Církev v každé době věřila a té moci užívala proti nám. Oni ani netuší, jakou sílu obsahují věci, které se požehnají. Mohli a měli by to poznat z účinku, když je věřící užívají s vírou, důvěrou a pokorou.** My i tu říkáme lidem: ďábel je spoután řetězy, on už nemůže zholat nic dělat. Víš v jakém smyslu jsem spoután? Jen v tom, že se nemůžeme vyzužit na lidech podle své chuti. Nejsme tedy spoutáni v tom smyslu, abychom nemohli pokoušet lidi na těle i na duši.

Kázání: Při kázání si počínáme takto: jak jen můžeme, hledíme dosáhnout toho, aby kazatel mluvil dle módy. Na posluchače působíme takto: Výše postaveným našeptáváme, nač bys chodil na kázání, je jen pro omezené a prosté lidi, aby jich hodně ohloupili a udrželi v podřízenosti. Nedbalé máme k tomu, aby kázání vyslechli jen ledabyle. Jedním uchem jako by je přijímali a druhým z hlavy vypustili. Nevěřili byste, jaký užitek by lidé měli z kázání, kdyby je pozorně vyslechli a řídili se jím. A jaké škody by nám tím způsobili.

Užitek na shromažďení: Když se lidé shromažďují, aby oslavili Nejvyššího, shromažďují se i andělé a těší se z toho. My tam však nemáme přístup. Ale když se lidé shromažďují v našem zájmu, tu i my se dostavujeme a velmi se radujeme. Andělů tam však není. Vždyť my je dobře známe, neboť víme, že každý má při sobě anděla z pravé strany, kdežto my stojíme stranou. Anděl hledí každého udržet na správné cestě, my však co nejvíce odvést. Jakmile někdo podlehně našemu vábení, vzdálí se od něho anděl dobrý, vrátí se však znovu a hledí ho přivést na dobrou cestu. Když poslechne jeho rady, anděl nás všechny rozežene, z něho máme velký strach. Při tom se však nevzdáváme naděje, pozorujeme svoji oběť a hledíme ji znovu dostat do svých léček. Ale Velká Paní nám dělá velké škody a ztráty. Před ní máme velký strach. Když se velcí tohoto světa scházejí na poradu o důležitých věcech, scházíme se i my poradit, neboť máš vědět, že i my přemýšlíme jako vy. A kdo z nás přinese nejlepší myšlenku, k tomu se přidáme. Když nás modlitbou a vírou rozeženou, stane se to dílo lidské dílem Božím.

Křest a zpověď: Nejstrašnější jsou - alespoň pro nás d'ábly - křest a zpověď. Duše před křtem je naše, křtem je nám vyrvána z moci. Zpověď je pro nás ještě strašnější, neboť tam máme duši již ve svých spárech a z těch bývá vyrvána. Proto našeptáváme lidem: Proč bys měl jít ke zpovědi? Vždyť se vlastně nemáš z čeho zpovídat. Či chceš se z toho vyznat člověku? Vždyť zpovědník je taky člověk jako ty. Nebo mu naženeme tolik strachu, že se neodváží z hříchů se vyznat. Když se však přemůže, pak je to pro nás nejstrašnější porážka.

Při smrti a soudu: Když člověk umírá, obklíčí ho asi 100 d'áblů. Jeden ho pokouší k pýše, druhý proti víře, třetí proti čistotě, čtvrtý ho vhání do zoufalství. Představí mu množství a velikost hříchů, špatně využitý čas, přítomnost Nejvyššího... Takto jeden v tom, jiný v jiném ho pokoušejí. Tak ho spoutáme a postrašíme, že se neodváží již se zpovídat. Potom děláme takový hluk, že neslyší nic z toho co se mu povídá. Když se dostaví Velká Paní, ihned musíme zmizet. Ona ho opatruje jako něžná matka své dítě. S takovým člověkem je dobře. Když zemře, nese jeho duši do nebe, potom je v nebi radost, právě tak, jako když my odnášíme duši do pekla. Všichni d'áblové se pak radují. Předáme duši Luciferovi a jdeme zase na lov.

V té chvíli, kdy duše vyjde z těla, je i souzena. Nevěřili byste, jak rychle se to děje. Bůh představí člověku celý jeho život. Duše sama se odsoudí, takže v jedné chvíli jsou i miliony lidí, kteří v tomto okamžiku umírají, odsouzení. Pro nás je to nepochopitelné.

Radosti nebeské: Musím též vypravovat o radostech nebeských. Ale, ó, běda mně, pro mne na věčné časy není naděje. Největší radost v nebi je patření na tvář Boží. Slyš, jen za to, abych na ni mohl patřit jen nepatrnou chvíli, byl bych hotov přestát muka způsobená všemi meči a noži, lámání na skřipci i po miliony roků, ano i každou chvíli přetpět i nejbolestivější smrt a muka a znovu být zabít a znovu být mučen tím způsobem. Ale běda. Pro mne již není žádné naděje! Nedá se vypovědět, s jakým zoufalstvím to všechno d'ábel vypravoval, že to až tělem a duší lomcovalo. Nikdo neuvěří, jak strašná hrůza byla se na něho dívat a slyšet jeho bolestné výkřiky.

Muka pekelná, ohyzdnost hříchu: Musím ti také vypravovat o našich mukách. Lidé si myslí, že je to nějaký oheň. Není to takový, jaký si představují. Je to oheň Boží pomsty. Víš, co jsou naše největší muka? Hněv Nejvyššího. Nedovedeš si představit, jak je to pro nás strašné a přece ho máme stále před sebou. Ó, běda nám!!! Poslyš, my d'áblové jsme tak oškliví, že kdybyste nás mohli vidět, jací jsme, v jedné minutě byste museli zemřít. Proto nás Nejvyšší skryl před vašima očima. A přece hřích je ještě ošklivější než my a my ho máme pro všechny časy ha očích! Ach my nešťastní!

Pokušení: My všechny lidi svádíme ke hříchu. Výjimku tvoří Velká Paní. Nejvyšší nám zakázal dotknout se jí. Ale toho, kterého porodila, jsme se směli dotknout, směli pokoušet. Víš proč? Aby vám sloužil za příklad a k vašemu poučení. Věru, ne Židé, ale my jsme ho usmrtili. My jsme ho pořádně zřídili. Když to pravil, projevoval takovou ďábelskou radost, že kdo to neviděl, nedokáže si to ani představit.

Mladé lidi svádíme takto: Vzbudíme v nich vzájemnou lásku. Oni si myslí, že na tom není nic zlého. Nevědí, že takto se sami dobrovolně ženou do našich léček.

Výsledek našeho vlivu je ten, že lidé mají odpor ke všemu dobrému a začnou se vymlouvat: jsem ospalý, nemohu se postit, jsem slabý, já takový život nesnesu a nevydržím. To vše je naše práce!

Dobrý úmysl a modlitba: Když člověk vstane a nezačne den s dobrým úmyslem a modlitbou, pak je ten den náš. Když však začne dobře, je pro nás ztracen.

Žehnání: Musím ti též povědět o tom, co vypadá takto (křížek), a o jiných znacích církevního svěcení. My o tom říkáme lidem: co ti pomůže například svčená voda, vždyť není lepší než jiná. A přece nás ty věci odhánějí a maří naše práce, když se jich správně užívá. **Podívej se, kříž, svčená voda smývají všední hříchy.** Kdybych já měl jenom kapku, už bych měl naději na lítost. Pro mne však na věky není žádná naděje. Ó, běda, běda mi!!!

Mše svatá: Ach, kdybyste vy, lidé, věděli, jak veliká je to oběť, která se koná skrze kněze ve Jménu Nejvyššího Nejvyššímu, byli byste zcela jinak na ní přítomni. Je to nejvyšší a nejvznešenější oběť. Kdyby byla možná taková oběť za nás! Ale, ó, běda nám!!!

Křížová cesta: Ó, kdyby lidi věděli, jaký užitek by mohli mít z rozjímání muk toho, jenž za ně zemřel! Kdo o nich správně rozjímá a do Jeho Ran se skrývá, toho nemůžeme dostat, neboť my nemůžeme vejít do Ran. Dopouštíte se hříchů na miliony, pijete je jako vodu, když však činíte pokání, přijme vás znovu na milost. Takového máte Boha. My jsme spáchali jen jeden hřích a byli jsme zavrženi. Víš, proč našli první lidé milost? Kdyby byli věděli, jak je tam nahoře, nebyli by ani oni našli milost. Kdybyste mohli vědět, kolik ďáblů je kolem vás, jistě byste oči otvírali!

Moc žehnání: Když máte nějaké shromáždění, my se též dostavíme ve velkém počtu, abychom vám překáželi. Ale zatím jen posloucháme, pracuje-li se ve jménu toho, který je nad námi. Neboť, když začnete dělat znamení kříže, musíme všichni zmizet a jen zdaleka se díváme. Jak se třese peklo, když se nám něco rozkazuje ve jménu toho, který je nad vámi, (když to pravil, celá posedlá osoba se chvěla nenapodobitelným způsobem), přinutíte nás mlčet. My nesmíme z toho nic vyjevit, vy však rozšiřujete po celém světě jméno JEŽÍŠ.

Význam jednoty a svornosti: Musíte se starat, abyste byli jednotní, máte držet spolu, jeden se druhého zastávat, v pokušeních se radit a pomáhat si. **Když budete svorní a jednotní, když se jeden druhého zastanete, pak ani celé peklo nezmůže nic proti vám,** neboť i když máme jednoho ve své moci, tak přijde zase druhý a zažene nás. Kdyby byl jen jeden, který takto dělá, měli bychom ještě naději dostat ho, ale kde je jich více pospolu, tam nemůžeme nic dělat. I kdybychom je už všechny měli až na jednoho, ten nás může odehnat od ostatních. **Jen bojujte a zápaste zmužile, ani netušíte, kolik užitku přenesete a kolik duší získáte. My vám připravíme hodně nástrah, ale když budete vzývat Velkou Paní, ta bude za vás orodovat.**

Podívejte se a uvažte, co udělal pro vás Nejvyšší! Ďábel musí vám kázat a vy tomu nevěříte. Ďábel vám musí hlásat pravdu, jaký to zázrak! Na vlastní škodu, proti své vůli to musí konat!